

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. december 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette miatt **I.r. vádlott** és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2019. május 02. napján kihirdetett 42.Kb.22/2017. számú ítéletét megváltoztatja.

I.r. vádlott cselekményét hivatali vesztegetés elfogadása büntettének, (Btk. 13. § (1) bekezdés. 294. § (1) bekezdés)

II.r. vádlott cselekményét felbujtóként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettének (Btk. 14. § (1), 294. § (1) bekezdés) minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r.** és **II.r.** vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2019. május 2. napján kihirdetett 42.Kb.22/2017. számú ítéletével **I.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző, bűnszegdként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntettében, ezért megrovásban részesítette, és kötelezte 2200 Ft bűnügyi költség megfizetésére. **II.r.** vádlottat a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés elfogadásának büntette miatt 1 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre, lefokozásra és 50 napi tétel, napi tételenként 1000 Ft pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, megállapította, hogy a vádlott a végrehajtás elrendelése esetén a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására, valamint kötelezte a **II.r.** vádlottat 2200 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a katonai ügyész mindkét vádlott vonatkozásában három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be mindkét vádlott terhére. Az **I.r.** vádlott vonatkozásában bűnösségének a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés elfogadása büntettében történő megállapítása, valamint a megrovás helyett pénzbüntetés kiszabása érdekében fellebbezett. A **II.r.** vádlott tekintetében indítványozta bűnösségének a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző felbujtóként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettében történő megállapítását, valamint a kiszabott büntetés súlyosítását, hosszabb tartamú börtön fokozatú

szabadságvesztés büntetés kiszabását, a szabadságvesztés felfüggesztésének mellőzését és közügyektől eltiltás kiszabását. A II.r. vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették. Az I.r. vádlott védője felmentés érdekében fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.619/2019/2. számú átiratában arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján helyesbítse azzal, hogy a vádlottak a bűncselekményt 2015 évben követték el. Ezt követően indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és az I.r. vádlott korrupciós cselekményét minősítse tettesként, míg a II.r. vádlott terhére rótt bűncselekményt felbujtóként elkövetettnek. Az I.r. vádlottal szemben pénzbüntetés, míg a II.r. vádlottal szemben végrehajtandó, börtön fokozatú, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabására tett indítványt. Indítványozta a II.r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételszámának súlyosítását, és vele szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását. Indítványozta az ítélet indokolásában írt bűnösségi körülményeknek a módosítását olyan módon, hogy a másodfokú bíróság az I.r. vádlott javára figyelembe vett részesi elkövetést mellőzze, valamint az elkövetéskori tapasztalatlanságát is, mivel tudomása volt arról, hogy ilyen értékben készpénzt nem fogadhat el. Álláspontja szerint a II.r. vádlott esetében nem értékelhető enyhítő körülményként a beosztásból történő felfüggesztése, míg terhére súlyosító körülményként kell értékelni, hogy olyan bűncselekmény felbujtója volt, amelynek megakadályozása hivatali kötelessége lett volna. Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során eltúlzottan enyhe jogkövetkezményeket alkalmazott, ezért azok súlyosítására tett indítványt.

Az I.r. vádlott védője az ügyben előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, melyben egyrészt vitatta, hogy védencének magatartása a Btk. 294. § (1) bekezdése tekintetében tényállásszerű lett volna, másrészt kifejtette azon álláspontját, hogy az I.r. vádlott magatartása kapcsán a bűncselekmény fogalom egyik eleme, a társadalomra veszélyesség hiányzik. Értelemszerűen, mindkét érvelés alapján a felmentésre irányuló fellebbezését tartotta fenn. A tényállásszerűség hiánya körében arra hivatkozott, hogy az előny és a hivatalos személy működése közötti kapcsolat akkor egyértelmű, ha valamilyen aktuális tevékenységhez kötődik, vagyis akkor részesül a hivatalos személy az előnyben, amikor az előny adójának az ügyében éppen eljár vagy a megindítandó ügyében várhatóan el fog járni, illetve akkor is, amikor a hivatalos személy és az elkövető között az előbbi beosztása folytán állandó hivatalos kapcsolat létezik. Figyelemmel arra, hogy a minisztérium hivatalos tájékoztatása szerint a vádlott nem kérhetett rendőri felvezetést, nem volt ráhatása arra, hogy milyen rendőri egységek, személyek vegyenek részt a rendőri felvezetésben, vagy arra, hogy egyáltalán rendőri egységeket megnevezzon vagy személyek megnevezésével kérje azok jelenlétét, ezért az I.r. vádlott tevékenységi köre sem objektíve, sem szubjektíve nem volt alkalmas a II.r. vádlott tevékenységének befolyásolására, így a cselekménye nem is volt tényállásszerű. A társadalomra veszélyesség hiánya kapcsán kifejtette, hogy a hatályos büntető törvényben is a bűncselekmény fogalomnak fogalmi eleme a társadalomra veszélyesség, melynek hiánya azt eredményezi, hogy a vizsgált cselekmény nem bűncselekmény. A védenca terhére megállapított bűncselekmény védett jogi tárgya a közélet tisztaságán belül a hivatalos személyek szabályszerű, pártatlan és befolyástól mentes, elfogulatlan eljárásához fűződő állami és társadalmi érdek. A védői álláspont szerint azonban a II.r. vádlott motiválatlan, érdek nélküli, ésszerűtlen, tragikomikus magatartása az I.r. vádlott tevékenységének befolyásolására való alkalmatlansága miatt a cselekmény a társadalomra nem volt veszélyes.

A II.r. vádlott védője a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakkal kapcsolatos észrevételeit. Utalt arra, hogy a bűncselekmény elkövetésének ideje 2015 szeptembere, tehát igen jelentős, majdnem a büntetési

tétel felső határát elérő időmúlás következett be. Hivatkozott továbbá arra, hogy védence karrierje az esetet követően romba dőlt, új életet kellett kezdenie, amely családját is jelentősen megviselte, de jelenleg már rendezett körülmények között él, két - még tanuló - gyermek eltartásáról gondoskodik. A szolgálati viszonya megszűnését követően elhelyezkedett, folyamatosan dolgozik. Tisztában van a cselekménye súlyával, hiszen az elsőfokú bíróság ítéletét tudomásul vette. A korrupciós bűncselekmény elkövetése egyszeri botlás volt a részéről. Ezért védence tekintetében az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fellebbezését az írásbeli indokolásban írtaknak megfelelően fenntartotta. Mind a tényállásszerűség hiányával, mind a cselekmény társadalomra veszélyessége hiányával kapcsolatos érvelését megismételte. Utalt arra, hogy védence magatartása értelmetlen, hatóképtelen volt, így vele szemben felmentő rendelkezést kell hozni.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében kifejtette azon álláspontját, hogy a védenccével szemben kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés mind a generális, mind a speciális prevenció követelményének megfelel. Utalt arra, hogy védence mintegy 25 évig jó színvonalon teljesítette a szolgálatát. Annak ideje alatt egy alkalommal fenytették, míg rengeteg dicséretet kapott. A bűncselekmény elkövetésétől számítva jelentős időmúlás következett be. A büntetőeljárás időtartama alatt védence új munkahelyre elhelyezkedett, beilleszkedett, példásan dolgozik. Ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy megbánta, amit elkövetett. A cselekmény kapcsán a rendőri karrierje derékba tört, de már igyekszik beilleszkedni a civil életbe. Utalt arra, hogy a kisebbik fia még csak három éves.

A katonai ügyész, valamint az I.r. vádlott védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást felülbírált. A felülbírálat terjedelme mindkét vádlott esetében a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű.

Az I.r. vádlott védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az ügyben a vádirat még 2017. március 1. napján, tehát az 1998. évi XIX. törvény hatálya alatt érkezett az elsőfokú bíróságra. A katonai tanács megsértette ezen eljárási törvény 278. § (1) bekezdésében írt rendelkezést, amikor az ügy tárgyalásra történő kitűzésével késlekedve, arra csak 2017. október 1-jén intézkedett. Megállapítható azonban, hogy ez a mulasztás nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására. Egyébként az elsőfokú bíróság eljárása során mind a korábbi, mind a jelenleg hatályos büntetőeljárási törvény rendelkezéseit megfelelően alkalmazta, azokat betartotta. Az I.r. vádlottnak a tárgyaláson történt kihallgatását követően engedélyezte a tárgyalás további részéről való távolmaradását, illetve, hogy meghatalmazott védője egyben kézbesítési megbízottja legyen.

A katonai tanács a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I.r. vádlott a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni, csupán bűnösségét tagadó rövid nyilatkozatot tett. A nyomozás során tett vallomása került felolvasására, melyben szintén tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, azonban az ténybeli beismerő vallomásnak minősül. A II.r. vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson tagadta a terhére

rótt bűncselekmény elkövetését, védekezést terjesztett elő. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a II.r. vádlott tagadó vallomásával, valamint a rendőr kollégáinak, a II.r. vádlotti vallomást alátámasztó tanú vallomásaival szemben az I.r. vádlott nyomozás során tett ténybeli beismerése, valamint az azt alátámasztó **tanú1**, **tanú2** és **tanú3** tanúk vallomásai, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, valamint a kamerafelvétel alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete 3. oldal utolsó bekezdésétől a 8. oldal közepéig értékelte az általa megismert bizonyítékokat és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a II.r. vádlottat tagadó vallomását és védekezését fogadta el a tényállás alapjául.

Helytállóan hivatkozott azonban átiratában a másodfokú ügyészség arra, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja alapján részben megalapozatlan, iratellenes, mert az ítélet történeti tényállása a 4. oldal 3. bekezdés 5. sorában tévesen rögzíti a bűncselekmény elkövetésének idejét. A másodfokú bíróság ezért a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a rendelkezésre álló iratokra figyelemmel a tényállást annyiban helyesbíti, hogy a bűncselekmény elkövetésének ideje „2015. szeptember 16-a” Ezen túlmenően a másodfokú bíróság a II.r. vádlottnak a nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján a személyi körülményeit annyiban egészíti ki, hogy „A vádlott jelenleg a ... biztonsági cég alvállalkozója, a alkalmazásában csoportvezetői beosztásban végez rendezvénybiztosítási feladatokat. Havi jövedelme 250-300.000 Ft.”

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által ekként helyesbített, illetve kiegészített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

A katonai ügyésznek a jogi minősítést támadó fellebbezése alapos.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, tévedett azonban a cselekmények pontos jogi minősítését illetően.

A Btk. 294. § (1) bekezdésében írt hivatali vesztegetés elfogadásának büntettét az a hivatalos személy követi el, aki működésével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, a jogtalan előnyt vagy ennek ígéretét elfogadja, illetve a rá tekintettel harmadik személynek adott, vagy ígért jogtalan előny kéréssel vagy elfogadással egyetért.

Az I.r. vádlott munkaköri leírása alapján megállapítható, hogy egy központi államigazgatási szervnél, a **minisztériumban** kormánytisztviselőként dolgozott, tehát a Btk. 459. § (1) bekezdés 11/k. pontja alapján hivatalos személy volt. A II.r. vádlott, mint rendőr szintén hivatalos személy volt. Megállapítható ugyanakkor, hogy kizárólag az I.r. vádlott állt hivatalos kapcsolatban azzal a diplomatával, akitől a II.r. vádlott rábírása alapján pénzt kért. A hivatali vesztegetés elfogadásánál megkívánt hivatalos kapcsolat tehát a vádlottak közül csak **I.r. vádlott** esetében állt fenn. Ő fejtette ki a törvényi tényállásban írt elkövetési magatartást, amikor jogtalan előnyt kért, tehát a terhükre rótt korrupciós bűncselekményt tettesként valósította meg. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy az I.r. vádlott egyébként ajándékot, esetleg pénz ajándékot fogadhat el munkavégzése során, hiszen ebben az esetben nem neki felajánlott pénzt fogadott el, hanem a rendőrök részére kért pénzt, és fogadott el. Az nyilvánvaló, hogy a rendőr a munkavégzésével, működésével kapcsolatban előnyt nem fogadhat el, ilyen módon az I.r. vádlott által a rendőrök részére kért és átvett pénz jogtalan előny kérésének és elfogadásának minősül. Az I.r. vádlott az adott bűncselekmény minden törvényi tényállási elemét megvalósította. A hivatali vesztegetés elfogadása alapesetének megvalósulásához nem szükséges valamely célzat megállapíthatósága. További tényállási elemek

megvalósulása már az adott bűncselekmény minősített esetének megállapításához szükségesek. A II.r. vádlott bár hivatalos személy volt, de nem állt közvetlen kapcsolatban az aktív vesztegetővel, az ő magatartása abban állt, hogy az I.r. vádlottat rávette, hogy a diplomatától részére pénzt kérjen. Az ő magatartása váltotta ki az I.r. vádlott cselekményét. Cselekvősége tehát felbujtói magatartásnak minősül.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét megváltoztatta és **I.r.** vádlott cselekményét a Btk. 13. § (1) bekezdésére figyelemmel a Btk. 294. § (1) bekezdése szerinti hivatali vesztegetés elfogadása büntettének, míg **II.r.** vádlott cselekményét a Btk. 14. § (1) bekezdésére figyelemmel a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző felbujtóként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettének minősítette.

A másodfokú katonai tanács nem értett egyet az I.r. vádlott védőjének azon érvelésével, hogy védence magatartásából hiányzik a bűncselekmény fogalom egyik eleme, a társadalomra veszélyesség.

A Btk. 4. § (2) bekezdésében foglaltak szerint társadalomra veszélyes az a tevékenység vagy mulasztás, amely mások személyét vagy jogait, illetve Magyarország alaptörvény szerinti társadalmi, gazdasági, állami rendjét sérti vagy veszélyezteti. Mindenképpen fennáll annak a cselekménynek a társadalomra veszélyessége, amelynek során egy magyar központi államigazgatási szerv kormánytisztviselője, akinek az a feladata, hogy egy idegen ország hivatalosan Magyarországon tartózkodó küldöttségeinek programját szervezze, a küldöttség tagjaival folyamatosan kapcsolatot tartson, egy idegen ország diplomatájától pénzt kér. Annak a körülménynek, hogy ezt a helyzetet a II.r. vádlott magatartása generálta, és az I.r. vádlott nem tudott neki ellentmondani, hagyta magát a cselekményekkel sodorni, már az alkalmazott joghátrány meghatározása során értékelhető.

A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében lényegében helytállóan sorolta fel mindkét vádlott esetében a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, csupán az I.r. vádlott esetében a jogi minősítés megváltozására figyelemmel kellett mellőzni a részesi elkövetési alakzatra utalást, mint enyhítő körülményt. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az elsőfokú ítéletben hivatkozott enyhítő körülményekre, de különösen arra figyelemmel, hogy az I.r. vádlott ténylegesen a II.r. vádlott magatartása folytán sodródott a bűncselekmény elkövetésébe, arra a következtetésre jutott, hogy **I.r. vádlott** magatartása az elbíráláskor már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy az e törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása vagy más intézkedés alkalmazása is szükségtelen, és ezért őt megrovásban részesítette a Btk. 64. §-a alapján. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezen vádlottal szemben további joghátrány nem szükséges. Mellőznie kellett azonban a másodfokú katonai tanácsnak az elsőfokú ítélet I.r. vádlottra vonatkozó jogszabályi hivatkozása körében a Btk. 25. § e) pontjára, valamint a Btk. 62. §-ára történő utalást. Büntethetőséget megszüntető ok nem merült fel, az utóbbi jogszabály pedig a közügyektől eltiltás tartamára vonatkozik, nyilvánvaló elírás.

Szintén nem látta indokoltnak az ítéltábla katonai tanácsa a II.r. vádlottal szemben kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés súlyosítását, így a felfüggesztésre vonatkozó ítéleti rendelkezés mellőzését, az elsőfokú ítéletben kiszabott pénzbüntetés súlyosítását, valamint a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását. Helytállóan hivatkozott arra a II.r. vádlott védője, hogy a védence által elkövetett bűncselekmény tekintetében csaknem a büntetési tétel felső

határát elérő jelentős időmúlás következett be. Fokozott jelentősége van továbbá annak, hogy a vádlott szolgálati viszonya már megszűnt, valamint, hogy két gyermeke eltartásáról gondoskodik. A cselekmény elkövetéséig a II.r. vádlottat mintegy 25 éven át teljesítette jó színvonalon a szolgálatát, a törvénnyel nem került összeütközésbe. A cselekmény elkövetését, majd szolgálati viszonya megszűntetését követően elhelyezkedett, beilleszkedett. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács által a II.r. vádlottat szemben kiszabott, próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés, pénzbüntetés és lefokozás megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ban írt büntetési célokat, annak súlyosítása nem indokolt.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú katonai tanács - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2019. december 11.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
előadó bíró

Dr. Ifkovics Béla hb. ezredes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete **I.r.** és **II.r.** vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a II.r. vádlott szabadságvesztése kivételével végrehajtható.

Budapest, 2019. december 11.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke